

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 27C/132/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8613207754
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Scholtzová
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2019:8613207754.12

Rozhodnutie

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Janou Scholtzovou v právnej veci žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. D. E., F. G. H. XX, zastúpený JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému: Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava o náhradu nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Žaloba sa v celom rozsahu **z a m i e t a**.

Návrh žalobcu na prerušenie konania sa **z a m i e t a**.

Žalovanému sa **p r i z n á v a** náhrada trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Žalobca dňa 6.12.2013 podal žalobu, v ktorej žiadal aby žalovaný bol povinný zaplatiť žalobcovi sumu 79.000 eur so zákonným úrokom z omeškania a trovy konania. Podaním , doručené 20.6.2014 , žalobca špecifikoval úroky z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 79.000 eur odo dňa 24.4.2014 do zaplataenia celej dlžnej sumy. Žalobca v žalobe uviedol, že uznesením vyšetrovateľa PZ Krajského úradu justičnej polície Žilina ČVS: KÚJP-88/OVVK-2003 zo dňa 9.12.2003 bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa, podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a trestný čin obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona. Uznesením Okresného súdu Prešov sp.zn. 6T/138/2005 zo dňa 29.7.2013 bolo trestné stíhanie zastavené. Informácie o stíhaní žalobcu, v ktorom nebol uznaný za vinného ako aj v tejto súvislosti šírené nepravdivé informácie o jeho osobe vrhli na osobu žalobcu vysoko negatívny tieň. Poškodili ho a poškodzujú ho dodnes v profesionálnom ako aj v súkromnom živote. Došlo k poškodeniu všetkých jeho osobnostných práv, najmä práva na česť, dôstojnosť, súkromie a meno , a to všetko v dôsledku trestného stíhania v konaní, v ktorom bolo nakoniec trestné stíhanie zastavené. Vznesením obvinenia bolo zasiahnuté extrémne negatívnym spôsobom do života žalobcu na všetkých jeho úrovniach, tak spoločenskej a profesionálnej ako aj osobnostnej či rodinnej. Stíhaním trpela a naďalej trpí jeho občianska česť, dôstojnosť a dôveryhodnosť nielen vo vzťahu k policajnému zboru, rodine, spoluobčanom, ale aj k širokému okoliu. V priamej súvislosti so stíhaním vznikli značné negatívne následky spojené s ďalším výkonom povolania. Dôsledky stíhania nepocítoval negatívne len žalobca , ale aj jeho rodina – manželka, deti, rodičia a ďalšie príbuzenstvo, ale aj známi. Viaceré osoby so žalobcom a jeho rodinou prerušili kontakty. Deti žalobcu a jeho manželka v tom čase v súvislosti so stíhaním žalobcu a šírenými klamstvami o jeho osobe prežívali ťažké, depresívne stavy. Stíhaním žalobcu došlo k úplnej negácii možnosti uplatnenia žalobcu v profesionálnom, verejnom a osobnom živote. Aj v súčasnej dobe má žalobca v dôsledku stíhania problémy plnohodnotne sa uplatniť na pracovnom trhu, aj keď bolo trestné stíhanie zastavené. Žalobca stratil svoju niekdajšiu vážnosť, česť a úctu, ktorú do tej doby požíval v súkromní, na verejnosti a v profesionálnom živote. Nebolo

mu umožnené v komunálnych voľbách 2010 kandidovať na post starostu obce, v ktorej má trvalý pobyt, pretože Okresná rada strany Smer nesúhlasila schváliť žalobcu ako jediného kandidáta práve z dôvodu trestného stíhania a negatívnej medializácie osoby žalobcu. Žalobca požiadal o udelenie licencie na súkromnú bezpečnostnú službu a na detektívnu službu a jeho žiadosť bola zamietnutá z titulu nesplnenia podmienky spoľahlivosti práve z dôvodu obvinenia z trestného činu. Všetky tieto okolnosti sa veľmi negatívne prejavili na zdravotnom stave manželky žalobcu a detí. Je teda nepochybné, že trestné stíhanie je spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemajetkovej ujmy vo sfére osobnostných a ľudských práv. V dôsledku trestného stíhania nedošlo u žalobcu k obnoveniu pôvodných väzieb a k riadnemu začleneniu sa do všetkých sfér života, ako tomu bolo pred začatím trestného stíhania, ale naďalej v značnej miere a intenzite pretrvávajú dôsledky tohto trestného stíhania, čo sa prejavilo aj v obmedzení spoločenských a pracovných aktivít žalobcu, v narušení jeho rodinného života a medziľudských vzťahov. Pre účely odškodnenia nemožno izolovane posudzovať samotné trestné stíhanie. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, ale na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak bol žalobca stíhaný 10 rokov bez uznania viny. Žalobca je teda presvedčený, že sú u neho splnené predpoklady nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Je si vedomý toho, že zákon č. 58/1969 Zb. neupravoval výslovne náhradu nemajetkovej ujmy, ale je toho názoru, že je potrebné vykladať právne normy v súlade s ústavnými princípmi právneho štátu a v súlade s medzinárodnou úpravou o ochrane ľudských práv. Nepochybné u žalobcu trestným stíhaním došlo k zásahu do základných ľudských práv, ako je právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a práva na súkromie. Navyše nemajetková ujma vznikla žalobcovi prevažne už počas účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý už uplatňovaný nárok upravuje. Žalobca považuje za dôležitú skutočnosť, že trestné konanie trvalo a negatívne ovplyvňovalo všetky oblasti života žalobcu po dobu 10 rokov, čím je daná mimoriadna intenzita zásahov do ľudských práv žalobcu bez toho, aby bol uznaný za vinného. Náhradu nemajetkovej ujmy požaduje vo výške 79.000 eur. O predbežné prerokovanie nároku požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR, Ministerstvo vnútra SR a Generálnu prokuratúru SR.

2/ Na pojednávaní 1.6.2017 žalobca uviedol, že si nárok uplatňuje titulom nezákonného rozhodnutia a týmto nezákonným rozhodnutím je uznesenie Krajského úradu justičnej polície PZ Žilina ČVS:KÚJP - 88/OVVK-2003 zo dňa 9.12.2003, ktorým bolo začaté trestné stíhanie a súčasne vznesené obvinenie a žalobca bol stíhaný ako obvinený.

3/ Žalobca vo vyjadrení, doručené 19.9.2017 uviedol, že proti uzneseniu o vznesení obvinenia vyšetrovateľom pod ČVS:KÚJP 88/OVVK-2003 zo dňa 9.12.2003 podal žalobca sťažnosť dňa 19.12.2003, ktorá bola prijatá na Krajskom úrade justičnej polície PZ Žilina dňa 23.12.2003. Dňa 5.1.2004 vyšetrovateľ predložil sťažnosť prokurátorovi Vojenskej obvodnej prokuratúry Banská Bystrica. Dňa 20.1.2004 prokurátor zamietol žalobcovi sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Z trestnej veci, ktorá sa pôvodne viedla na Krajskom úrade justičnej polície PZ Žilina ČVS:KÚJP - 88/OVVK-2003 po zmene vyšetrovacej súčasti PZ na MV SR PPZ – Úrad boja proti korupcii, odbor boja proti korupcii Stred v Banskej Bystrici a jej prečíslování na ČVS: PPZ-35/BOK-S-2004 bol žalobca na základe obžaloby VOP Banská Bystrica sp.zn. č. OPv 442/03-751 zo dňa 26.8.2008 obžalovaný zo spáchania skutku, ktorý mu bol kladený za vinu. Uznesením Okresného súdu Prešov sp.zn. 6T/138/2005 zo dňa 29.7.2013 bolo trestné stíhanie, ktoré bolo vedené proti osobe žalobcu, uvedené v obžalobe VOP Banská Bystrica č. OPv 442/03-751 zo dňa 26.8.2008, zastavené.

4/ Na pojednávaní 7.2.2019 žalobca v záverečnom vyjadrení uviedol, že trvá na podanej žalobe a sú splnené všetky podmienky na priznanie nároku, a to existencia nezákonného rozhodnutia, voči ktorému bol podaný opravný prostriedok v podobe sťažnosti. Taktiež bolo v konaní preukázané, že žalobca pred vznesením obvinenia bol riadny občan, ktorý si plnil svoje občianske povinnosti ako aj povinnosti v rodinnom a pracovnom živote. Z vykonaného dokazovania, a to najmä z výpovede svedkov vyplýva, že po tomto období, t.z. po 9.12.2003 sa jeho situácia rapídne zmenila a došlo k diskreditácii jeho osoby, rozvratu najmä v pracovnej oblasti, k ťažkostiam v rodinnej oblasti, a tak žaloba je v celom rozsahu dôvodná a žalobca žiada žalobe v celom rozsahu vyhovieť.

5/ Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 30.5.2017 žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať trovy konania. Žalovaný uviedol, že zodpovednosť štátu za škodu, ktorá bola spôsobená orgánom štátu, nastupuje v prípade naplnenia nasledovných predpokladov: nezákonné rozhodnutie,

prípadne nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi namietaným nezákonným rozhodnutím, prípadne nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Uvedené predpoklady musia byť splnené kumulatívne. Ak čo len jeden z uvedených predpokladov nie je naplnený, tak nie je daný ani základ nároku. Žalobca v konaní ani neuviedol či si uplatňuje nárok titulom nezákonného rozhodnutia alebo neprávneho úradného postupu a ani neuviedol ktoré rozhodnutie štátneho orgánu považuje za nezákonné. Podľa § 4 ods. 1 zák.č. 58/ 69 Zb. nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Za nezákonné rozhodnutie nemožno považovať žiadne rozhodnutie v trestnom konaní, pretože žiadne rozhodnutie nebolo po svojej právoplatnosti zrušené pre nezákonnosť, a tak nespĺňa atribúty nezákonného rozhodnutia podľa § 4 ods. 1. Nezákonným je totiž iba také rozhodnutie, ktoré nadobudlo právoplatnosť a následne bolo zrušené, pričom muselo byť zrušené pre nezákonnosť. Ďalej podľa § 3 citovaného zákona možno nárok na náhradu škody priznať len vtedy, ak účastník využil možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť. Žalobca v konaní nepreukázal využitie riadnych opravných prostriedkov voči rozhodnutiu, ktoré by prípadne považoval za nezákonné. Súčasne nie je preukázané, že by akýkoľvek orgán v trestnom konaní nedovoleným spôsobom zasiahol do práv žalobcu. Zastavenie trestného stíhania automaticky neznamená, že orgány činné v trestnom konaní postupovali nesprávne, resp. nezákonne a preto nemožno z uznesenia o zastavení trestného stíhania vyvodiť nezákonnosť ich rozhodnutia, resp. nesprávnosť ich postupu. Ďalej žalovaný poukázal na rozsudok EŠLP Lavrechov vs. Česká republika zo dňa 20.6.2013, sťažnosť č. 57404/08, nález ÚS ČR sp.zn. III.ÚS 165/2002, rozsudok KS v Bratislave č.k. 8Co/251/2010 – 103 zo dňa 22.5.2012, uznesenie ÚS SR I. ÚS 548/2012 – 13 zo dňa 7.11.2012. Ďalej žalovaný poukázal na to, že k zastaveniu trestného stíhania došlo práve z dôvodu, že trestné stíhanie bolo premlčané, ako vyplýva z uznesenia OS Prešov sp.zn. 6T/138/2005 zo dňa 29.7.2013. Pretože trestné stíhanie žalobcu bolo zastavené z dôvodu, že zanikla trestnosť činu v čase po vznesení obvinenia a po podaní obžaloby, tak žalovaný o to dôraznejšie odmieta akékoľvek extenzívne výklady, že orgány činné v trestnom konaní vydali nezákonné rozhodnutie alebo sa dopustili nesprávneho úradného postupu. Žalovaný ďalej poukázal na § 11 ods. 2 zák.č. 141/1961 Zb. s tým, že žalobca mal možnosť napriek premlčaniu svojho trestného stíhania trvať na prejednaní trestnej veci a mohol dosiahnuť oslobodzujúci rozsudok. Nevyužitím tejto možnosti sám zmaril vecné prejednanie veci a možnosť jeho prípadného oslobodenia z iných dôvodov ako z dôvodov premlčania. Ďalej žalovaný poukázal na to, že žalobca sa domáha zaplataenia nemajetkovej ujmy a zákon č. 58/1969 Zb, neumožňuje domôcť sa od štátu náhrady nemajetkovej ujmy, a tak už aj z týchto dôvodov takúto náhradu nie je možné priznať. Záveru o nemožnosti priznať náhradu nemajetkovej ujmy v takýchto prípadoch zodpovedá aj súdna prax. Pre teoretický prípad, že by takýto nárok bolo možné odvodiť platí, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch predpokladá značnú mieru zásahu do osobnosti fyzickej osoby, pričom výšku je súd oprávnený ustáliť s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a k okolnostiam, za ktorých došlo k porušeniu práva. O nedovolenom zásahu ale nie je možné hovoriť v prípade, ak tento bol právnym poriadkom predpokladaný, resp. dovolený. V súčasnej situácii sa vôbec nedá povedať, že by žalobca preukázal existenciu nemajetkovej ujmy, nedostatočnosť ostatných prostriedkov nápravy a potrebu priznania náhrady práve v peniazoch ako aj okolnosti, ktoré by odôvodňovali náhradu v uplatnenej výške, ktorú žalovaný považuje za neprimeranú. Pokiaľ sa žalobca zmieňuje o nemajetkovej ujme osôb, ktoré neboli trestné stíhané, ako jeho manželka, deti a podobne, tak žalobca nemôže úspešne vo vlastnom mene uplatňovať ujmu iných osôb ako je on sám. Ďalej žalovaný sa vyjadril aj k príčinnej súvislosti a poukázal na to, že žalobca bol trestne stíhanou osobou v niekoľkých trestných konaniach, a to aj väzobne, pričom v súvislosti s jednotlivými obvineniami uplatnil vždy samostatnou žalobou nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odvíjaný od toho ktorého obvinenia. V označených konaniach žalobca odôvodňuje svoju nemajetkovú ujmu totožne ako v tomto konaní a popisuje rovnaké dôsledky, a to vo všeobecnosti aj v konkrétnostiach. Vzhľadom na to, že ujma popisovaná v súvislosti s trestnými stíhaniami sa nelíši od ujmy popisovanej v súvislosti s inými trestnými stíhaniami, tak žalobca v skutočnosti nemôže preukázať, že takáto prípadná ujma vznikla práve v súvislosti s ním označeným obvinením v tomto konaní. Takto popisovaná ujma sa javí ako špekulatívna a účelová, keďže rovnaké následky spája žalobca vždy s tým trestným stíhaním, ktoré v tom ktorom konaní namieta. Trestné stíhanie, ktoré je namietané v tomto konaní pritom neprebehlo väzobne a podľa žalovaného aj s menším ohlasom ako ostatné medializované kauzy žalobcu. Pokiaľ žalobca namieta svoje postavenie v pracovnom živote, tak bol zo služobného pomeru prepustený až personálnym rozkazom ministra vnútra zo dňa 13.4.2006, a to v súvislosti s úplne iným skutkom ako bol predmetom trestného konania, ktoré namieta v tomto konaní. Ďalej samotný žalobca

uviedol, že v roku 2010 bol zvolený za poslanca obecného zastupiteľstva a je presvedčený, že v prípade jeho kandidatúry by bol zvolený za starostu obce. Pokiaľ teda bol zvolený za poslanca a nepochybuje o svojom zvolení za starostu, pokiaľ by kandidoval, tak jeho povest' zjavne nebola nakoľko dotknutá, ako sa snaží v tomto konaní prezentovať. Na post starostu mohol kandidovať aj v pozícii nezávislého kandidáta. Ďalej žalobca uvádzal, že vo voľbách v roku 2014 bol zvolený za starostu obce a z celkového počtu 952 platných hlasovacích lístkov, odovzdaných pre voľbu starostu, získal žalobca 651 hlasov. Uvedené dokumentuje popularitu žalobcu a vyvracia záver o nemajetkovej ujme. Ďalej žalovaný uviedol, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania (R 45/2000, podobne aj rozhodnutie NS SR sp.zn. 6Cdo/185/2011). Z citovaného rozhodnutia je nepochybne zrejmé, že štát by sa do prípadného omeškania s náhradou nemajetkovej ujmy v peniazoch mohol dostať až neplnením povinností na základe judikovaného rozhodnutia. Nárok žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania je uplatňovaný nedôvodne. V závere žalovaný zhrnul, že nebolo preukázané nezákonné rozhodnutie, t.z. rozhodnutie, ktoré by bolo po svojej právoplatnosti zrušené pre nezákonnosť a trestné stíhanie žalobcu bolo zastavené z dôvodu, že došlo k zániku trestnosti činu, a to po vznesení obvinenia. Uznesenie o zastavení preto v žiadnom prípade nemohlo konštatovať nezákonnosť obvinenia alebo jeho vecnú nedôvodnosť. Žalobca mal možnosť trvať na prejednaní svojej trestnej veci napriek premičaniu, a to bez hrozby trestu v prípade odsudzujúceho rozsudku, avšak túto možnosť nevyužil. Žalobca uplatňuje nárok bez právneho základu, keďže zákon č. 58/69 Zb. neumožňuje priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. S prihliadnutím na všetky vyššie uvedené skutočnosti žalovaný žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať trovy konania.

6/ Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 10.12.2018 uviedol, že poukazuje na najnovšiu judikatúru, ktorá sa týka zásadnej právnej otázky riešenej aj v predmetnom konaní. Z rozsudku KS v Bratislave č.k. 6Co/192/2018 – 596 zo dňa 26.9.2018 a z rozsudku KS v Bratislave č.k. 9Co/53/2017- 303 zo dňa 27.9.2018 podľa názoru žalovanej vyplýva, že zastavenie trestného stíhania z dôvodu premičania nespôsobuje rovnaký dôsledok ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia a nie je tým ani naplnený predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Z citácie bodu 14 rozsudku KS v Bratislave č.k. 6Co/192/2018 - 596 zo dňa 26.9.2018 vyplýva, že „Zastavenie trestného stíhania pre jeho premičanie však neznamená, že by sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu žalobcom, resp. že by skutok, pre ktorý bol žalobca trestne stíhaný, nebol trestným činom (trestnosť činu zanikla až následne uplynutím premičacej doby, v čase vydania uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia a v čase jeho právoplatnosti, teda skutok nepochybne bol trestným činom). Preto možno urobiť záver, že v prípade žalobcu zastavenie trestného stíhania pre premičanie nemá rovnaký dôsledok ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Nebol teda naplnený predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím vyplývajúcu z ustanovenia § 4 ods. 1 veta prvá zák.č. 58/1969 Zb., ktorým je zrušenie uvedeného uznesenia príslušným orgánom pre nezákonnosť. Vzhľadom na to žalobcovi nevznikol nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a jeho žalobe nebolo preto možné vyhovieť.“ Z citácie rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Co/53/2017-303 zo dňa 27.9.2018 z bodu 10 vyplýva, že „Vzhľadom na vyššie uvedené je teda správny záver súdu prvej inštancie, že u žalobcu nie je daný právny nárok na náhradu škody v zmysle zákona č. 58/1969 Zb., keď vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že trestné stíhanie, ktoré sa viedli proti žalobcovi boli zastavené z dôvodu, že zanikla trestnosť činu v dôsledku premičania a teda nie z dôvodu, že k zastaveniu trestného stíhania došlo v dôsledku toho, že vykonaným dokazovaním sa preukázalo, že žalobca trestný čin nespáchal, resp. že skutok, pre ktorý sa trestné stíhanie viedlo sa nestal či nie je trestným činom. Nesplnenie čo i len jedného z predpokladov pre priznanie náhrady škody je dostatočným dôvodom na zamietnutie žaloby.“ Oba vyššie uvedené rozsudky odkazovali vo svojich odôvodneniach na rozsudok NS SR sp.zn. 1Cdo/167/2016 zo dňa 23.7.2018, ktorý v bode 18 vyslovil nasledovný právny záver: „ Ustálená súdna prax považuje nenaplnenie predpokladu o spáchaní trestného činu obvineným za nevyhnutnú podmienku pre vznik nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Táto podmienka je pritom splnená vždy, ak trestné stíhanie obvineného bolo zastavené z dôvodu, že skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, sa nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený. O nenaplnení predpokladu spáchania trestného činu obvineným však nemožno

hovorí v prípade premlčania trestného stíhania, kedy dôvod zastavenia trestného stíhania závisí len od splnenie objektívne zákonom stanovených podmienok (od márneho uplynutia premlčacej doby), spáchanie skutku majúceho znaky trestného činu obvineným ale nijako nespochybňuje. Pokiaľ je obvinený toho názoru, že trestné stíhanie bolo bez ohľadu na jeho premlčanie proti nemu vedené nedôvodne, nič mu nebráni aby v zmysle § 9 ods. 3 Trestného poriadku ďalej trval na pokračovaní trestného stíhania a následne dosiahol taký výsledok konania, ktorý bude znamenať jeho úplnú rehabilitáciu a zároveň mu otvorí cestu k náhrade škody vzniknutej v súvislosti s nezákonným trestným stíhaním. “ Na základe týchto skutočností žiadal žalovaný žalobu zamietnuť.

7/ Na pojednávaní 7.2.2019 žalovaný v celom rozsahu sa pridržiaval písomných vyjadrení a žiadal žalobu zamietnuť.

8/ Na základe dokazovania, ktoré bolo vykonané oboznámením listinných dôkazov - uznesenia Krajského úradu justičnej polície PZ Žilina ČVS: KÚJP – 88/OVVK-2003 zo dňa 9.12.2003, sťažnosti zo dňa 19.12.2003, uznesenia Vojenskej obvodnej prokuratúry Banská Bystrica OPv 442/03-123 zo dňa 20.1.2004, uznesenia OS Prešov č.k.6T/138/2005-1126 zo dňa 29.7.2013, predbežného prerokovania nároku a oznámenia o výsledku predbežného prerokovania nárokov na náhradu nemajetkovej ujmy a na základe výsluchu žalobcu a svedkov : C. C., B. I. J., C. A. K. B., K. L. E., B. B. M., B., M. A., K. N. C., mal súd zistený nasledovný skutkový stav:

9/ Podľa uznesenia Krajského úradu justičnej polície PZ Žilina ČVS: KÚJP – 88/OVVK-2003 zo dňa 9.12.2003 bolo zistené, že podľa § 160 ods. 1 Trestného poriadku bolo začaté trestné stíhanie a súčasne podľa § 163 ods. 1 a 3 Trestného poriadku boli stíhaní ako obvinení J. K. B. C. a D. L. E. pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a trestný čin obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že opísať podľa výroku na č.l. 4. Dňa 3.8.2001 v čase okolo 12.40 hod. v A. spoločným konaním v rozpore so zákonom zorganizovali a následne vykonali zadržanie O. P. C., nar. X.X.XXXX, bytom A., F. K. H. XX a B. Q. R., nar. X.X.XXXX, trv. bytom A., F. A. H. XXX, príslušníkmi Policajného pohotovostného útvaru spreď budovy Colného úradu na ul. Bayerovej v Prešove bez riadneho poučenia, za použitia donucovacích prostriedkov im vykonali osobnú prehliadku a následne ich nezákonne predviedli na OO PZ vo E. G. na služobnom motorovom vozidle, s použitím výstražných znamení, kde neboli vyťažení vo veci operatívneho rozpracovania vedeného J. K. C., ale následne neboli vypočutí v procesnom postavení svedkov v inej trestnej veci dokumentovanej policajným orgánom OO PZ Prešov - Sever, pričom samotné zadržanie, obmedzenie osobnej slobody, ako aj predvedenie a výsluchy boli vykonané v rozpore s Trestným poriadkom, pretože neboli naplnené zákonné dôvody pre ich predvedenie a zadržanie podľa Trestného poriadku, pričom nebol dôvod na ich predvedenie, zaistenie, použitie donucovacích prostriedkov, podľa zákona č. 171/93 Z.z. o Policajnom zbore, čím svoju právomoc vykonali spôsobom odporujúcim zákonom v úmysle inému spôsobiť škodu, lebo inému bez oprávnenia bránili užívať osobnú slobodu.

27C/62/2017 PPL

10/ Podľa sťažnosti zo dňa 19.12.2003, adresovaná Krajskému úradu justičnej polície PZ Žilina ČVS: KÚJP – 88/OVVK-2003 bolo zistené, že žalobca ako obvinený podal sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa ČVS: KÚJP – 88/OVVK-2003 zo dňa 9.12.2003, doručené 17.12.2003 a v dôvodoch sa uvádza, že citovaným uznesením bolo vznesené obvinenie pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého uznesenia.

11/ Podľa uznesenia Vojenskej obvodnej prokuratúry Banská Bystrica OPv 442/03-123 zo dňa 20.1.2004 bolo zistené, že podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku bola zamietnutá sťažnosť obvinených J. K. B. C. a D. L. E. stíhaných pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v súbehu s trestným činom obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1 Trestného zákona spáchaných formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona na skutkovom základe, tak ako je ďalej uvedený, ktoré si podali obvinení proti uzneseniu vyšetrovateľa Krajského úradu justičnej polície PZ Žilina ČVS: KÚJP – 88/OVVK-2003 zo dňa 9.12.2003 , ktorým bolo v zmysle § 160 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie

a zároveň im bolo v zmysle § 163 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie za uvedené trestné činy, pretože nie sú dôvodné.

12/ Podľa uznesenia OS Prešov č.k. 6T/138/2005-1126 zo dňa 29.7.2013, právoplatné 13.8.2013 bolo rozhodnuté podľa § 223 ods. 1 Trestného poriadku, účinného do 31.12.2005 v spojení s § 11 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, účinného do 31.12.2005 (č. 141/1961 Zb.) tak, že bolo zastavené trestné stíhanie obvinených A. B. C., L. E., K. M. a O. K. J., na ktorých dňa 26.8.2005 podal prokurátor Vojenskej obvodnej prokuratúry Banská Bystrica obžalobu sp.zn. OPv 442/03 – 751 pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, účinného do 31.12.2005 (č. 140/1961 Zb.) a ďalej je skutkové vymedzenie, pretože trestné stíhanie je premlčané.

13/ Podľa predbežného prerokovania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy zo dňa 17.10.2013, adresované Ministerstvu spravodlivosti SR, bolo zistené, že žalobca požiadaval MS SR o predbežné prerokovanie, v ktorom uviedol, že uznesením vyšetrovateľa PZ Krajského úradu justičnej polície PZ Žilina ČVS:KÚJP-88/OVVK-2003 z 9.12.2003 mu bolo vznesené obvinenie pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a trestný čin obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchatelstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona a uznesením OS Prešov sp.zn. 6T/138/2005 z 29.7.2013 bolo jeho trestné stíhanie zastavené. Predbežné prerokovanie skutkovo odôvodnil tak ako v žalobe a žiadal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 100.000 eur.

14/ Podľa oznámenia o výsledku predbežného prerokovania nárokov na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú adresovalo MS SR žalobcovi zo dňa 11.4.2014 mimo iné aj vo veci sp.zn. ČVS:KÚJP-88/OVVK-2003 zo dňa 9.12.2003, kde bolo trestné stíhanie zastavené uznesením OS Prešov sp.zn. 6T/138/2005 zo dňa 29.7.2013 oznamuje, že žiadosti nebolo vyhovené s tým, že nebolo preukázané splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody a týmto považuje predbežné prerokovanie za vybavené. Z odôvodnenia oznámenia vyplýva, že žalobca sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 100.000 eur.

15/ Žalobca vo výpovedi uviedol, že túto vec nemožno posudzovať samostatne ako jednu z jedenástich, ale ide o celý komplot a spleť prípadov, ktoré sa začali v roku 2003 až 2004 a trvalo to až do roku 2013 a súviselo to aj s väzobným stíhaním žalobcu. Vo všetkých prípadoch bol žalobca buď oslobodený alebo trestné stíhanie bolo zastavené ako v tomto prípade. Rozvinula sa veľmi široká mediálna kampaň a celá záležitosť bola v televíznych novinách, tlačných médiách a opakovanie aj v relácii Paľba a ďalšie. Žalobca bol aj 9 mesiacov väzobne stíhaný a v roku 2004 bol prepustený z väzby a ďalej pracoval ako policajt na pôvodnej pozícii. Žalobcovi bolo aj pozastavené vyplácanie mzdy. Aj keď nastúpil do zamestnania, tak mal veľmi výrazné problémy a stratil dôveru či už u poškodených, rôznych inštitúcií ako aj u iných zložiek policajného zboru. Taktiež bol tu veľký vplyv aj na rodinu žalobcu. Príslušníci jeho rodiny boli vystavení rôznym útokom, osočovaniu, a to nielen v obci, ale aj v širšom okolí. V tomto prípade išlo o jednu z najväčších káuz proti policajtom, ktorá bola veľmi široko medializovaná. Napríklad sa stalo, že syna žalobcu, ktorý pracoval ako brigádnik prepustili len z dôvodu, že to je jeho syn. V kostole mu nepodali ruku. V obchode sa stretol s rôznym šuškáním a náznakmi. Žalobca bol futbalovým trénerom a taktiež vznikali problémy vo vzťahoch s fanúšikmi, a to všetko z dôvodu širokej medializácie. Naďalej žalobca figuruje v operatívnych evidenciách ako páchatel trestného činu aj keď vo všetkých prípadoch bol či už oslobodený alebo bolo stíhanie zastavené. Ďalšie kolo kompromitácie nastalo v roku 2006 a aj vtedy dôvodom, pre ktorý bol vzatý do väzby bolo pokračovanie v trestnej činnosti a vychádzalo sa z predmetného uznesenia o vznesení obvinenia. Žalobca mal aj finančné problémy. V roku 2010 bol síce zvolený za poslanca obecného zastupiteľstva, ale mal záujem kandidovať za starostu, ale práve kvôli širokej medializácii strana, ktorá ho mala podporovať mu oznámila, že nedostal ich dôveru. V roku 2014 kandidoval za poslanca aj starostu a vykonáva funkciu starostu. Pri rôznych príležitostiach sa ale stalo, že mu pripomínali, že je kriminálnik. Tieto skutočnosti mali aj psychické následky a len šťastnou zhodou okolností neprepadol drogám alebo alkoholu, ale doposiaľ má psychickú ujmu. V súčasnej dobe napr. nemôže kandidovať do VÚC ako poslanec práve z dôvodu, že nemá dôveru, a to všetko v súvislosti s trestným stíhaním hoci ani v jednom prípade nebol uznaný za vinného. V období keď voči nemu prebiehala mediálna kampaň, tak mal ponuku prednášať na vysokej škole, ale napokon bolo konštatované, že takáto činnosť žalobcu už nie je spoločensky vhodná. Žalobca

sa vyjadril, že išlo o veľmi rozsiahly a široký komplot a nešlo o ojedinelú vec a jednu kauzu a tento komplot bol aj veľmi široko medializovaný a týmto zdôvodňuje vznik ujmy. Ďalej uviedol, že keď bol prepustený zo služobného pomeru, tak mal záujem si otvoriť detektívnu kanceláriu a požiadal o licenciu, ale nebol úspešný práve z dôvodu trestného stíhania. Ďalej sa vyjadroval k práci v policajnom zbore a uviedol, že v rokoch 2003 a 2004 bol hodnotený ako jeden z najlepších policajtov a bol aj nominovaný na istý policajný post v rámci reorganizácie a išlo vlastne o taký spúšťač, ktorým to všetko začalo. Aj po prepustení z väzby patril medzi jedného z najlepších policajtov a takto to kvalifikoval aj policajný prezident. Nevie sa vyjadriť prečo začal takýto úrok na jeho osobu. Ďalej uviedol, že mal asi 8 konaní vo veci ochrany osobnosti a bol úspešný vo vzťahu k Hospodárskym novinám, Markíze, kde išlo práve o reláciu Paľba. V ďalších veciach sa koná vo vzťahu k TA3, denníku SME a proti tlačovej agentúre SITA, kde bola mimosúdna dohoda. Nevie presne vyčíslieť akú dostal finančnú náhradu v jednotlivých konaniach, ale vo vzťahu k ostatným novinám išlo o sumu 5.000 eur, pri Markíze asi 10.000 eur a s tlačovou agentúrou sa dohodli na platení trov konania asi 2.500 eur.

16/ Svedkyňa K. N. C. – manželka žalobcu sa vyjadrovala k bežnému rodinnému životu pred dátumom 9.12.2003 a po tomto dátume a uviedla, že boli bežnou štandardnou rodinou. Vychovali spolu 3 deti. Manžel bol pracovne vyťažovaný a venoval sa mimopracovných aktivitám, a to práci s mládežou. Spolu trávili voľný čas, najmä cez víkendy a stretávali sa aj s kolegami na rôznych kultúrnych podujatiach. Žalobca bol príkladom pre svojich synov a bol vzorom a príkladom spravodlivosti a zdravého pohľadu na svet. Všetko sa zmenilo po vznesení obvinenia v decembri 2003. V médiách bolo veľmi veľa relácií, príspevkov, kde sa vyjadrovali pracovníci ministerstva a žalobca bol vykresľovaný ako prenasledovateľ, násilník a uvádzalo sa ako postupuje tvrdo, nezákonne a dopúšťa sa trestných činov na podnikateľoch. Bolo to veľmi zlé obdobie, ktoré sa odrazilo na rodine, ako aj na širších vzťahoch. V tom období dve deti - syn a dcéra boli na strednej škole a najmladší syn chodil do štvrtého ročníka základnej školy. Veľmi ťažko sa dalo deťom vysvetliť čo sa udialo a že to nie je pravda a je to nezmysel. Starší syn kládol veľa otázok. Rozbili sa vzťahy v najbližšej rodine a už to nebolo tak ako predtým. Žalobca vtedy doma nebol a v rodine nebola príjemná atmosféra, ale bolo to veľmi zlé. Vzťahy sa zhoršili aj so svokrovcami a s rodičmi a bol nabúrany celý rodinný život. Taktiež na deti poukazovali, že čo to majú za otca, ľudia sa im začali vyhýbať a svedkyňa zostávala sama či už to bolo v kostole, obchode alebo u lekára. Taktiež musela vysvetľovať či už susedom alebo lekárovi, ktorého navštevovala, čo sa vlastne stalo. Zhoršil sa aj zdravotný stav svedkyne. Ľudia sa jej začali vyhýbať a nemala sa ani s kým porozprávať. Ešte aj v súčasnej dobe sa prejavujú následky, napr. keď syn niekde kopol loptu, tak mu sused vytykal, že je taký istý ako jeho otec. Sú to veci, ktoré sa neustále vracajú, zobrazujú sa a nedá sa na to zabudnúť a vytesniť to. Svedkyňa bola aj u psychológa a brala lieky. Od tohto obdobia veľmi ťažko znáša akékoľvek stresové situácie či už doma, v rodine alebo v zamestnaní. Stalo sa napríklad aj to, že mladší syn, ktorý v tom období navštevoval základnú školu, keď teraz má 24 rokov a nastúpil do zamestnania, tak jeho kolegyňa sa ho výslovne pýtala či ten Dujava, ktorý urobil to a to je jeho príbuzný a či ide o jeho otca, takže naďalej pretrvávajú takéto negatívne situácie.

17/ Svedok C. C. – syn žalobcu uviedol, že fungovali ako normálna rodina a rodičia spolu dobre vychádzali a veľa času spolu trávili a všetko bolo v poriadku. Potom žalobcu vzali do väzby. Vtedy mal svedok okolo 16 rokov a podstatným spôsobom sa začal meniť ich život. Necháпали čo sa stalo a bol to obrovský šok a obrovská rana. Keď sa pýtali matky, tak táto nepoznala odpoveď. Snažili sa chrániť mladšieho brata a uvádzali, že otec je pracovne vzdialený. Veľmi dlho trvalo, kým to všetko vstrebali a zmierili sa s novou situáciou. Aj po finančnej stránke došlo k zmene. Svedkovi chýbal žalobca hlavne pri futbale, kde mu robil trénera. Aj z toho dôvodu veľmi veľa času trávil so svojím otcom. V tom období už robil svedok rozhodcu a musel sa stretávať s rôznymi pokrikmi, nadávkami a vulgarizmami, a to práve v súvislosti s jeho otcom. Pretože bývali na dedine bolo to veľmi zlé, pretože na dedine je snaha všetko riešiť a o každom hovoriť. Svedok prišiel o kamarátov a s nikým sa tam už nestretával. Pamätá si ako poslednému kamarátovi, ktorý mu zostal, babka výslovne vytykala aby sa s ním už ďalej nestretával. Viacero takýchto príhod, ktoré boli veľmi negatívne, si pamätá ešte doposiaľ. Svedok mal veľmi dobré vzťahy, v škole mal veľa kamarátov a bol veľmi pyšný na otca, že robí policajta a akú má prácu. Keď bol vzatý do väzby a boli zverejňované rôzne úroky, tak sa najskôr k nemu ani nepriznával. Potom sa stretával s množstvom otázok. Nestalo sa, že by mu už niekto zavolať a pozvať ho na stretnutie. Aj keď niekedy sa zdalo, že začína kľudnejšie obdobie a bol chvíľu pokoj, tak zase vyšiel ďalší článok, nové informácie a všetko pokračovalo a bolo to ešte horšie. Taktiež aj jeho súrodenci sa stretávali s negatívnou odozvou okolia a dokonca aj jeho brat, ktorý vtedy chodil na prvý stupeň základnej školy, keď sa mu začali posmievať ostatné deti. Ešte pred

pár mesiacmi sa stalo, že keď svedkov brat kopol loptu a išla mimo do záhrady, tak dotyčný majiteľ začal vulgárne nadávať a zasa spomenul žalobcu. Svedok pracuje ako policajt a stretol sa s tým na pracovnom stretnutí, že jedna kolegyňa začala vulgárne sa vyjadrovať na adresu žalobcu a nemala žiadnu snahu sa ani ospravedlniť za svoje vyjadrenie, a to aj pred ďalšími kolegami a nadriadenými pracovníkmi. Svedok skonštatoval, že tu došlo k zmene jeho vzťahu k žalobcovi ako otcovi a keby nebolo celého stíhania, tak by to bolo omnoho lepšie.

18/ Svedkyňa B. I. J. uviedla, že so žalobcom boli kolegovia od roku 1996 a mali dobré a korektné vzťahy. Svedkyňa najskôr pracovala ako vyšetrovateľka a veľmi často spolupracovala so žalobcom. Svedkyňa uviedla, že žalobca mal dobré organizačné schopnosti, chcel aby bol poriadok a mal záujem o rôzne nové formy a vedel veľmi rýchlo reagovať na rôzne vzniknuté situácie. Svedkyňa zistila, že u iných vzbudzoval závisť práve pre tieto výrazné a dobré schopnosti. Spočiatku keď úspešne odhaľovali trestnú činnosť, tak mali podporu, ale potom začali sa venovať aj úverovým podvodom, kde boli rôzne biele kone a veľakrát sa stalo, že išlo aj o seriózneho a úspešného podnikateľa, ktorý sa dopúšťal trestnej činnosti a dokonca aj o rodinného príslušníka niektorého z kolegov. Postupom teda začali vznikať narážky na žalobcu a začali ho ľudia ohovárať a množili sa sťažnosti. Svedkyňa bola veľmi prekvapená, keď bol vzatý do väzby a začalo sa trestné stíhanie a neverila tomu. Aj medzi samotnými policajtmí vznikali rôzne reči a uvádzalo sa, že mal zobrať úplatok, čo svedkyňa úplne popierala, lebo žalobcu dobre poznala. Bolo to tak, že žalobca ešte dokončoval nejaké trestné stíhanie a keď zistil že išlo o policajtov, tak to postúpil na inšpekciu a odišiel na liečenie a z liečenia už ho brali do väzby. Šírili sa rôzne reči, dokonca že u neho našli pri domovej prehliadke drogy. Svedkyňa nechápala, akoby sa mohol žalobca dopustiť nejakej trestnej činnosti, pretože ho poznala a veľmi často spolupracovali a trávili veľa času. Svedkyňa uviedla, že v médiách bola informácia s uvedením plného mena, ďalšíkrát keď už chvíľu bolo pokojnejšie obdobie tak znovu vyšiel ďalší článok a uvádzali, že je žalobca vo väzbe a trestne stíhaný a zase s uvedením plného mena. Samotná svedkyňa sa stretla s rôznymi invektívami a taktiež bola prítomná keď odzneli invektívy na samotného žalobcu. Po návrate žalobcu z väzby tento pokračoval v mnohých akciách a opätovne spolupracovali. Svedkyňa vie o tom, že na inšpekciu bolo výslovne povedané, že majú niečo hľadať na žalobcu. Ďalej sa svedkyňa vyjadrovala k internej evidencii, kde je naďalej vedený aj žalobca. Svedkyňa sa vyjadrovala aj k postupu, keď vo veci obvineného žalobcu bol zriadený osobitný vyšetrovací tím. K hodnoteniu žalobcu pred vznesením obvinenia 9.12.2003 uviedla, že tento bol vnímaný ako excelentný policajt a páchatelia nemali obavy a strach pred políciou, ale priamo pred osobou žalobcu. Po vznesení obvinenia to malo veľký vplyv aj na svedkyňu a stalo sa, že niektorí z policajtov sa aj tešili ako dopadol žalobca a zase u iných nedošlo k žiadnej zmene a naďalej si žalobcu vážili. Svedkyňa sa tak vyjadrila, že ona ale aj iní začali viac rozmyšľať, či majú v určitých veciach vyvíjať takú iniciatívu, ako by to robili v predchádzajúcom období, a to práve z dôvodu ako bolo postupované voči žalobcovi.

19/ Svedok C. A. K. B. uviedol, že pôsobil ako policajný duchovný v Prešove a žalobcu pozná od 1.8.2004 a so žalobcom sa poznal aj z futbalu. Vzťahy pokračovali, keď začal po prepustení žalobcu učiť na vysokej škole. Pred vznesením obvinenia nebol v kontakte so žalobcom, ale vie od ostatných kolegov, že žalobca bol vnímaný veľmi pozitívne a dobre vykonával svoju prácu. O dôsledkoch trestného stíhania žalobcu uviedol, že keď sa svedok zúčastňoval na rôznych akciách a nebol tam ani prítomný žalobca, ale boli tam jeho spolupracovníci a kolegovia, tak ostatní ich obchádzali a bočili od nich, neprihovorili sa im a nepodali im ruku. Keď sa na to pýtal svedok, tak ho upozornil aby bol ticho a do ničoho sa nestaral. Aj pokiaľ išlo napr. o odmeny v práci, tak už inak bolo postupované s najbližšími spolupracovníkmi žalobcu. V médiách sa stále zaoberali trestným stíhaním žalobcu a pokiaľ nastalo kludnejšie obdobie, tak znovu sa to zopakovalo a bola medializovaná ďalšia informácia o žalobcovi. Žalobca mal záujem o trvalý pracovný pomer na vysokej škole a svedok bol prítomný keď viacerí, ktorí o tom rozhodovali, sa vyjadrovali tak, že pokiaľ nie sú trestné stíhanie ukončené, tak nemôže byť prijatý, pretože by to nerobilo dobré meno škole, na ktorej by učil.

20/ Svedok B. B. M. uviedol, že žalobca bol jeho podriadeným asi v rokoch 1999 až 2002. Svedok hodnotil žalobcu ako jedného z najlepších alebo výslovne najlepšieho pracovníka. Žalobca bol aj viackrát za svoju prácu odmenený. Taktiež pomáhal aj začínajúcim policajtom. Žalobca maximálny čas venoval svojej práci, a to aj nad rozsah pracovnej doby. Svedok nikdy počas celej doby nemal pochybnosti o kvalitných výsledkoch žalobcu. Keď bol obvinený samotný žalobca, tak svedok už nepracoval ako policajt. Keď sa stretával s inými policajtmí bolo to veľmi zlé a viacerí sa ho pýtali,

čo bol žalobca za človeka a ako s ním mohol spolupracovať. V médiách bola maximálna pozornosť venovaná žalobcovi a bol tu rozdiel oproti ostatným obvineným policajtom. Vyzeralo to doslova ako hon na čarodejnice.

21/ Svedok B. M. A. uviedol, že bol spolupracovníkom žalobcu a mali aj kamarátsky vzťah. Svedok spolupracoval s pánom E. a od neho mal informácie o žalobcovi, vo všetkých prípadoch išlo o pozitívne hodnotenie žalobcu a výslovne tento patrilo k policajnej špičke. O vznesení obvinenia žalobcovi mal len sprostredkované informácie a malo to byť za zneužitie právomoci verejného činiteľa. Svedok spolupracoval so žalobcom až po prepustení z prvej väzby, asi od augusta 2004. Zo spolupráce s ním zistil, že žalobca je cieľavedomý, má jasno v práci, a to čo pred tým o ňom počul bola skutočne pravda. Vznikali ale rôzne reči a podozrenia ostatných kolegov, ktorí uvádzali, že za tým musí niečo byť, keď bol vo väzbe a bolo aj vznesené obvinenie a že je skorumpovaný. Postupne takto začal uvažovať aj svedok, či je to pravda a začal mať odstup od žalobcu. Žalobca zostal sám, opustený a osamotený a všetci sa mu začali vyhýbať. O trestnom stíhaní mal vedomosť od kolegov aj od pána E. a boli top médiá, kde veľakrát bol žalobca prezentovaný a boli uvádzané úplné údaje o žalobcovi, čo nebolo bežné u iných páchatel'ov. Už vtedy svedka prekvapila intenzita a rozsah zverejňovania informácií. Ďalej sa vyjadroval k internej policajnej evidencii.

22/ Svedok K. L. E. uviedol, že spolupracoval so žalobcom a spolu boli aj obidvaja obvinení. Pracovali na úrade boja proti organizovanej kriminalite a teda na najvyššom stupni policajného orgánu, kde sa venovali odhaľovaniu najzávažnejšej organizovanej trestnej činnosti. Žalobca bol veľmi aktívny, čestný a poctivý vo svojej práci a spoločne mali veľmi dobré výsledky. Zasahovali aj proti ľuďom, ktorí mali určité postavenie a boli politicky činní a mali kontakty na verejnosti, súdoch, polícii a prokuratúre. Postupne sa začal taký hon na žalobcu, lebo tento bol šéfom a opisovali ich ako C.. Spoločne realizovali trestnú činnosť podnikateľa pána C., ktorú sa im podarilo objasniť. Na základe tohto potom začal hon na žalobcu a bolo vznesené obvinenie pre zneužitie právomoci verejného činiteľa. Prípadoch bol aj medializovaný a konkrétne v relácii Paľba bolo odvysielaných niekoľko dielov a výsledkom bola snaha žalobcu očierniť. Po tejto medializácii sa všetko zmenilo. Predtým mali obaja v polícii veľmi dobré meno a veľmi dobre sa im spolupracovalo s ostatnými kolegami, ale potom došlo k zmene, začalo sa ťažko pracovať, raz nemali k dispozícii auto, ďalšíkrát nedostali odmeny a boli rôzne kontroly a šikana zo strany nadriadených. Taktiež problematická bola aj spolupráca s kolegami a potom už boli označovaní za zlých policajtov. Dotklo sa to nielen pracovného, ale aj civilného a osobného života. Svedok uviedol, že u jeho kamaráta pracoval syn žalobcu a tento jeho priateľ mu povedal, že boli za ním policajti a advokáti a vytýkali, že zamestnáva syna žalobcu a žiadali, aby ho prepustil. Keď tak nespravil, táto klientela prestala k nemu chodiť. So žalobcom mali dobrý vzťah a stretávali sa aj po práci a s rodinami, ale keď to všetko začalo, tak napokon vzťahy úplne prerušili.

23/ Podľa ust. § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov účinného od 01.07.2004, zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

Podľa ust. § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len „štátny orgán“). Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli.

Podľa ust. § 1 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., zodpovednosť podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa ust. § 2 zákona č. 58/1969 Zb., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím majú tí, ktorí sú účastníkmi konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní. Podľa ust. § 3 zákona č. 58/1969 Zb., ak nejde o prípady hodné osobitného zreteľa, možno nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím priznať len vtedy, ak účastník využil možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť.

Podľa ust. § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný.

Podľa ust. § 4 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., ako výnimku z ustanovenia odseku 1 možno uplatniť nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vykonateľným bez ohľadu na jeho právoplatnosť, ak toto rozhodnutie bolo na základe opravného prostriedku (§ 3) zrušené alebo zmenené. Podľa ust. § 9 ods. 1 veta prvá a druhá zákona č. 58/1969 Zb., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní, ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni.

Podľa ust. § 10 zákona č. 58/1969 Zb., ak ústredný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti, môže sa poškodený domáhať priznania nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa ust. § 20 zákona č. 58/1969 Zb., pokiaľ nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone Občianskym zákonníkom.

Podľa ust. § 25 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., v právnych vzťahoch upravených v tomto zákone vystupuje v mene štátu ústredný orgán uvedený v § 9 ods. 1.

24/ Žalobca podal žalobu, v ktorej žiadal aby žalovaný bol povinný zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 79.000 eur aj s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne odo dňa 24.4.2014 do zaplatenia a uplatňoval si právo na náhradu škody vyplývajúce z objektívnej zodpovednosti žalovaného za nezákonné rozhodnutie – uznesenie vyšetrovateľa Krajského úradu justičnej polície PZ Žilina ČVS: KÚJP-88/OVVK-2003 zo dňa 9.12.2003, na základe § 1 ods. 1 a 2 zák.č. 58/1969 Zb. v spojení s § 27 ods. 2 zák.č. 514/2003 Z.z. a keďže označené rozhodnutie, ktoré žalobca považoval za nezákonné bolo vydané pred účinnosťou zákona č. 514/2003 Z.z. (pred 1.7.2004), tak zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú týmto rozhodnutím sa spravuje zákonom č. 58/1969 Zb.

25/ Aktívna vecná legitímácia žalobcu ako nositeľa žalobcom tvrdeného hmotného práva vyplýva z označeného rozhodnutia, kde žalobca bol stíhaný ako obvinený, čím mu vznikla tvrdená škoda, ktorá pozostáva z nemajetkovej ujmy, tak ako je predmet konania. Pasívna vecná legitímácia vyplýva z citovaného § 1 ods. 1 zák.č. 58/1969 Zb., podľa ktorého štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Zároveň súd konal s ústredným orgánom, ktorý je v zmysle citovaného § 25 ods. 2 v spojení s § 9 ods. 1 zák.č. 58/1969 Zb. Ministerstvo spravodlivosti SR a tento orgán označil aj samotný žalobca v podanej žalobe.

26/ Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona nárok na náhradu škody je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom a až po tom čo ústredný orgán neuspokojí nárok poškodeného do 6.mesiacov odo dňa podania žiadosti, ako to vyplýva z § 10 citovaného zákona, môže sa poškodený domáhať priznania nároku na súde. V konaní nebolo sporné, že žalobca svoj nárok predbežne prerokoval so žalovaným, ako vyplýva z listu zo dňa 17.10.2013 a podľa oznámenia o výsledku predbežného prerokovania zo dňa 11.4.2014 žiadosť žalobcu bola posúdená ako nedôvodná. Súd teda konštatuje, že bola splnená podmienka § 10 citovaného zákona, a to že ústredný orgán neuspokojil nárok poškodeného do 6.mesiacov odo dňa podania žiadosti, a tak vzniklo právo žalobcovi ako poškodenému uplatniť svoj nárok na súde.

27/ Hmotnoprávnymi podmienkami zodpovednosti štátu za škodu podľa § 1 ods. 1 a § 2 citovaného zákona na rozdiel od všeobecných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu podľa § 420 ods. 1 OZ (protiprávne konanie škodcu škoda, príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním škodcu a vznikom škody a napokon zavinenie) sú:

- 1) nezákonné rozhodnutie,
- 2) škoda,
- 3) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody.

Možnosť priznania nároku zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (až na prípady hodné osobitného zreteľa) je však podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu (§ 3 citovaného zákona). Zároveň všetky predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu musia byť splnené kumulatívne a pri absencii čo i len jedného predpokladu nemôže byť priznané právo na náhradu škody v zmysle citovaných zákonných ustanovení.

28/ Súd poukazuje na ustálenú judikatúru, podľa ktorej pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, resp. oslobodenie spod obžaloby, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, prípadne preto, že skutok nie je trestným činom, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného konania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (uznesenie NS SR sp.zn. 4 MCdo/15/2009). Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola odčinená a ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia a vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Z judikatúry teda vyplýva, že z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia má zastavenie trestného stíhania (ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným) rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie znamená, že výsledky trestného konania ukazujú, že nejde o trestný čin a zároveň to znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania (uznesenie NS SR sp. zn. 4 MCdo/15/2009 zo dňa 18.10.2010, zverejnené v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR 2/2014).

29/ Súd pri rozhodovaní vychádzal z aktuálnej rozhodovacej praxe, a to podľa rozsudkov KS v Bratislave č.k. 6Co/192/2018 – 596 zo dňa 26.9.2018 a č.k. 9Co/53/2017 – 303 zo dňa 27.9.2018, z ktorých vyplýva, že zastavenie trestného stíhania z dôvodu premlčania nespôsobuje rovnaký dôsledok ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia a nie je tým ani naplnený predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Tieto rozsudky odkazovali na rozsudok NS SR sp.zn. 1Cdo/167/2016 zo dňa 23.7.2018, ktorý vyslovil nasledovný právny záver:

- „Ustálená súdna prax považuje nenaplnenie predpokladu o spáchaní trestného činu obvineným za nevyhnutnú podmienku pre vznik nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Táto podmienka je pritom splnená vždy, ak trestné stíhanie obvineného bolo zastavené z dôvodu, že skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie sa nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený. O nenaplnení predpokladu spáchania trestného činu obvineným však nemožno hovoriť v prípade premlčania trestného stíhania, kedy dôvod zastavenia trestného stíhania závisí len od splnenia objektívne zákonom stanovených podmienok (od márneho uplynutia premlčacej doby), spáchanie skutku majúceho znaky trestného činu obvineným ale nijako nespochybňuje. Pokiaľ je obvinený toho názoru, že trestné stíhanie bolo bez ohľadu na jeho premlčanie proti nemu vedené nedôvodne, nič mu nebráni, aby v zmysle § 9 ods. 3 Trestného poriadku ďalej trval na pokračovaní trestného stíhania a následne dosiahol taký výsledok trestného konania, ktorý bude znamenať jeho úplnú rehabilitáciu a zároveň mu otvorí cestu k náhrade škody vzniknutej v súvislosti s nezákonným trestným stíhaním“.

30/ Z uvedeného teda vyplýva, že zastavenie trestného stíhania má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť iba za predpokladu, že trestné stíhanie bolo zastavené preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, prípadne preto, že skutok nie je trestným činom. V prejednávanej veci ako vyplýva z uznesenia OS Prešov č.k. 6T/138/2005 – 1126 zo dňa 29.7.2013 bolo trestné stíhanie žalobcu zastavené, ale dôvodom bolo premlčanie trestného stíhania. Uplynutím premlčacej doby zanikla trestnosť činu. Zastavenie trestného stíhania pre jeho premlčanie však neznamená, že by sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu žalobcom, resp. že by skutok, pre ktorý bol žalobca trestne stíhaný nebol trestným činom (trestnosť činu zanikla až následne uplynutím premlčacej doby a v čase vydania uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia zo dňa 9.12.2003 skutok bol nepochybne trestným činom). Preto možno urobiť záver, že v prípade žalobcu zastavenie trestného stíhania pre premlčanie nemá rovnaký dôsledok ako zrušenie uznesenia o začatí trestného

stíhania a vznesení obvinenia ČVS: KÚJP-88/OVVK-2003 zo dňa 9.12. 2003. Nebol teda splnený prvý predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, tak ako to vyplýva z § 4 ods. 1 veta prvá zákona č. 58/1969 Zb. , ktorým je zrušenie uvedeného uznesenia príslušným orgánom pre nezákonnosť. Vzhľadom na toto aj bez preskúmania splnenia ďalších predpokladov zodpovednosti súd konštatuje, že žalobcovi nevznikol nárok na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, a tak nebolo možné vyhovieť jeho žalobe.

31/ Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd žalobu žalobcu o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 79.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne od 24.4.2014 do zaplatenia, ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

32/ Podľa § 164 CSP ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

33/ Žalobca podaním zo dňa 24.1.2019 podľa citovaného ustanovenia § 164 CSP navrhol prerušiť konanie až do skončenia dovolacieho konania vo veci OS Bratislava I sp.zn. 17C/191/2014 s tým, že v uvedenom konaní sa rieši právna otázka či zastavenie trestného stíhania z dôvodu jeho premlčania po vznesení obvinenia vylučuje náhradu nemajetkovej ujmy, resp. škody podľa zákona č. 58/ 1969 Zb. Súd návrh na prerušenie konania zamietol. Podľa citovaného § 164 CSP ide o fakultatívne prerušenie konania na rozdiel od obligatórneho prerušenia konania v § 162 a § 163 CSP. Podľa tohto ustanovenia dôvodom na prerušenie konania je to, že prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Fakultatívne prerušenie je také prerušenie, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Toto ustanovenie je potrebné vnímať aj v intenciách § 194 CSP, v ktorom sa diferencujú dve situácie. V odseku 1 ak prebieha konanie na súde a zároveň na inom orgáne, pričom ako jedna z otázok od ktorej závisí aj rozhodnutie súdu je otázka spadajúca do kompetencie iného orgánu. Takúto otázku si môže súd posúdiť sám a vysporiadať sa s ňou v odôvodnení, avšak nie je oprávnený o nej rozhodnúť. Odsek 2 vychádza z predpokladu, že o prejudiciálnej otázke už bolo rozhodnuté, pričom súd na takéto rozhodnutie musí prihliadať a vysporiadať sa s ním v odôvodnení rozhodnutia.

34/ Súd vychádzal z uvedeného výkladu citovaného ustanovenia § 164 CSP a dospel k takému záveru, že nie sú splnené podmienky na prerušenie konania vzhľadom na to, že v dovolacom konaní vo veci vedenej na OS Bratislava I sp.zn. 17C/191/2014 sa podľa vyjadrenia žalobcu má vyriešiť právna otázka , čo nie je dôvodom na prerušenie, nakoľko súd v konaní sám posudzuje právne argumenty strán a uvedie ako vec právne posúdil v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou s tým ale, že je tu aj daná možnosť odkloniť sa od tejto ustálenej rozhodovacej praxe pri náležitom odôvodnení tohto odklonu, ako vyplýva z §220 ods. 2,3 CSP. V tejto súvislosti súd poukazuje, že vychádzal v rozhodnutí z rozsudku NS SR sp.zn. 1Cdo/167/2016 zo dňa 23.7.2018, ktorý práve riešil právnu otázku či zastavenie trestného stíhania z dôvodu premlčania vylučuje náhradu škody v zmysle zákona o zodpovednosti štátu za škodu. Vzhľadom na uvedené bol návrh na prerušenie konania zamietnutý.

35/ Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

36/ Žalovaný mal vo veci plný úspech, keďže súd žalobu v celom rozsahu zamietol, a tak podľa citovaného ustanovenia bola žalovanému priznaná náhrada trov konania v rozsahu 100 %.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.